

[Aksel Møller.]

eller bare umiddelbart efter krigen, ville man have set, at denne regering gang på gang har fået tilslutning i det høje ting til en skattepolitik, der har ført til en relativt aftagende skattebyrde i de direkte skatter for de dårligst stillede befolkningsgrupper. Når det er tilfældet, forekommer det mig ærlig talt forbløffende — for jeg har jo også lov til at indtage denne holdning —, at vi i aften skal høre, at folk med under 10 000 kr. i skattepligtig indtægt ikke skulle kunne deltage i en værnescat, når det tilmed på forhånd fra oppositionens side angives, at de byrder, man vil lægge på dem i denne henseende, ikke behøvede at være af den karakter, at regeringens ængstelse for, at de pågældende ikke skulle kunne bære dem, var berettiget.

Den højtærede handelsminister stillede mig det spørgsmål, hvorvidt jeg mente, at devalueringen var årsag til prisklemmen. Jeg vil gerne sige, at den prisklemme, vi befinder os i, er forårsaget af den politik, England har fulgt efter devalueringen. Men det afgørende for mig var, at vi den 18. september under drøftelserne med den høje regering i de få øjeblikke, der blev levnet, om spørgsmålet om devalueringen sagde, at det intet havde med virkeligheden at gøre, hvis man troede, at sterlingpriserne ikke meget hurtigt ville følge dollarpriserne, og vi afviste den optimistiske tro, at det såmænd ikke ville give nogen videre bevægelse i det samlede danske prisniveau. Dengang vidste vi jo, at prisen på vore eksportvarer lå fast. Der hørte såmænd ikke nogen særlig genialitet til for at forstå, at det måtte gå, som det gik, og at vi ville få ret i vore forudsigelser. Men det passede ikke den høje regering på det tidspunkt at sige sandheden om devalueringens virkning; det passede den høje regering, som det har passet den gang på gang, at fortælle den danske befolkning: det går alt sammen, det går jo egentlig udmærket. Det eneste, den ikke har sagt, er, at det går efter fortjeneste.

Den højtærede minister gjorde så nogle bemærkninger om den konservative politik. Jeg må komplimentere ham for den Kjærulff-Schmidt'ske måde, han har tillagt sig, når det gælder om at beskæftige sig med andres politik. Jeg kan jo ikke vente, at den højtærede minister andetsteds end foran

spejlet hjemme kan få lov til at beskæftige sig på en ligeså opmuntrende måde med sin egen politik. Jeg er aldeles overbevist om, at den højtærede handelsminister vil kunne finde ligeså morsomme udtryk for den, som han i aften har søgt at finde for vor. Men jeg bliver nødt til at sige til ham, at jeg ikke forstår den måde, hvorpå han argumenterer med hensyn til spørgsmålet om kreditpolitik og arbejdsløshed. Sagen er jo den, at han på forhånd opfatter en kreditbegrænsning således, at den kun kan virke valutabesparende derved, at man tvinger så og så mange mennesker ned på det forbrug, en arbejdsløshedsunderstøttelse tillader. Det er den enkle tanke om kreditindskrænkningens valutारiske virkninger, som den højtærede handelsminister nu engang har bidt sig fast i. Jeg vil have lov at pege på en anden side af problemet. Jeg mener virkelig, at en kreditbegrænsning vil medføre en forøgelse af effektiviteten, fordi der selvfølgelig ikke bliver det pres på efterspørgslen efter arbejdskraft, som vi har i dag under den politik, som denne regering har fulgt, en politik, der har ført til et bestandigt pres på arbejdskraften. Jeg kan aldrig, hver gang den højtærede minister beskæftiger sig med denne side af sagen, undlade at vende tilbage til dette, at regeringen efter vor mening lægger grundlaget for en tilbagevenden til 30ernes arbejdsløshed, fordi den simpelthen ved at sætte vor konkurrenceevne over styr fører os frem til det tidspunkt, da afsætningen af landets produkter ikke længere kan opretholdes.

Den højtærede minister skylder os iøvrigt svar på et spørgsmål vedrørende sin beskæftigelsespolitik. Hvorledes kan man nedskære importen med 125 mill. kr. på råvarer — praktisk talt — og 160 mill. kr. på den bundne liste, uden at det må føre til en langvarig arbejdsløshed, medmindre man ad anden vej forsyner befolkningen med en købeevne, der tillader den at efterspørge arbejdskraften i „askebægerindustrien“ eller andre virksomhedsområder, der virker hemmende på den økonomiske udvikling her i landet?

Jeg er ganske tryk med hensyn til den politik, det konservative folkeparti ønsker at føre. Den højtærede minister må nemlig huske, at den politik, der benytter kreditudvidelse og kreditindskrænkning som økonomisk våben, arbejder sig frem mod det